

Florentino Pérez ens ha ensenyat les vergonyes, ves per on, tan educat, ell! Feia tretze anys, diuen, que Florentino no feia una roda de premsa. I ara què li agafa, doncs? Res, diu ell, que se li han omplert els cataplins de tanta infàmia periodística. Que n'està fart, vaja —que diria el populatxo—, que es ventilin tantes crítiques malèvoles vers la seva impecable i venerada persona. Que si ara ha volgut cantar-ne quatre de fresques als periodistes enemics del Madriz —perquè qui és enemic seu, ho és del Madriz— no és perquè l'equip de galàctics porti dos anys de sequera, dues temporades sense un trist títol ni que sigui guanyat al futbolí d'un bar de Valdebebas. No és per això; que no passa res, que amb els seus vint-i-tres anys de presidència ha guanyat set copes d'Europa i set lligues. Preneu-ne nota, desmemoriats del micròfon! Ell, Florentino, és un guanyador nat, un triomfador, en tots els àmbits de la vida. O sigui que de lliçons, a ell, el magnat del *"palco"* del Bernabéu... poques, ben poques. Cap.

Arrogància i supèrbia són dues de les vergonyes que Florentino ens han mostrat ostentosa i marcant paquet i amb cara de mala llet, parapetat darrere una carxofa mediàtica a punt d'enviar urbi et orbi el seu missatge enèrgic de denúncia. Infal·lible, ell. Com un Papa de la bimba. De la derrota judicial enfront els veïns benestants del estadi merengue que impossibilita que el Madriz guanyi pasta gansa amb concerts ja compromesos, ni parlar-ne. De la crítica situació econòmica del Real Madriz, non comment. Del mal rotllo al vestidor i dels combats de boxa entre jugadors... re, home, re, criaturades que hi són sempre i que algun traïdor ha filtrat a la premsa. Res de rellevant, doncs. Uns morts de gana, tots els opositors. Com la dona aquesta, la *"niña"*, ha dit —una *"niña"* de 51 anys—, que gosa criticar-lo mentre ell, el patriarca, es pregunta si la *"niña"* sap de què parla, tractant-se de futbol. Per començar, Florentino s'ha donat de baixa de l'ABC, el seu diari de tota la vida. Que amb el Madriz, és a dir, amb ell, no s'hi juga... si no és per perdre.

Florentino no s'equivoca mai. Mai. Ni fitxant jugadors ni entrenadors. Ni destituint-los. Ni fent un macroedifici polivalent que eixorda la pau i el descans del veïnat, i on, a més, de tant en tant s'hi podrà veure jugar a futbol. Ni criticant un possible candidat alternatiu a la presidència de la *"casa blanca"* —en minúscula—, que, ves, és també un home de negocis adversari seu en el ram de les indústries energètiques. I a sobre, el paio aquest, l'adversari poca-solta, té un accent castellà foraster. Si aquest senyor exòtic transoceànic vol ser candidat a la presidència del Madriz, que posi sobre la taula 187 milions d'aval. I si no, que foti el camp. Aquest és un requisit made in Florentino. *"Atado y bien atado!"*

En resum, que Florentino s'ha abillat amb un vestit nou que ens l'ha fet veure tal com va venir al món, amb la titoleta i el cul a l'aire. Florentino, àlies boca callada, s'ha vestit amb les seves millors teles: arrogància, supèrbia, masclisme, xenofòbia, amenaça, demagògia, manca d'autocrítica, ... i s'ha plantat tot cofoi darrere un micro. I cap dels seus súbdits i vassalls, amb mentalitat de llimac, ha gosat dir-li que les teles són mentida, que voler lluir-les és romandre en pilotes, circumstància que, de fet, ja s'adiu amb un home del futbol. El vestit nou de Florentino és el popular conte d'Andersen. L'emperador va conill i ningú dels seus s'atreveix a fer-li saber. És clar que per tapar-se el pirulí sempre

li queda la carta de Negreira, un comodí que el magnat es treu de sota l'aixella suada quan van mal dades i ni ell mateix es creu el que predica.

Paciència, doncs, bossa de crispetes, que el show s'ho val, i que es faci realitat el desig que torni Mourinho i ens ofereixi novament "teatro del bueno".